

VERANTWOORDING

De redactie wilde eerst 's een ferme hap lucht nemen, vóór ze zich weer volle bak in de Veto-jungle zou storten. Volgens de planning was het volgende nummer voorzien op 29 januari.

Maar de aktualiteit liet ons niet toe zo'n aanloop te nemen. De gebeurtenissen wachten niet op de planning van dit blad om te geschieden. En om niet met vijgen na Pasen te moeten uitpakken, werd besloten om zo vlug mogelijk met een nummer uit te komen waarin een aantal hangende of recente problemen aan bod komen.

Dat is dus deze uitgave, die - omdat het een en ons extra-nummer is - afwijkt van de gebruikelijke Veto-inhoud en -vormgeving.

De nasleep van de 10.000-aktie neemt het grootste deel van de bijdragen in beslag. Je zou het misschien niet zo dadelijk aannemen, maar het begrotings-tekort van de Raad voor Studentenvoorzieningen - of althans de gevolgen ervan - vloeien voort uit het probleem van de inschrijvingsgelden.

Voorzien was ook een bijdrage over de "minderheidsnota" van de studenten m. b. t. problemen die de twee ministeriële commissies van Ramackers (studiefinanciering en sociale sektor); wegens plaatsgebrek wordt dit artikel verschoven naar eerstvolgend nummer - dat heb je dus nog zeker te goed.

En terwijl de 10.000-processen hun beloop kregen in Leuven (verslag van het laatste - "spoorproces" door twee betrokkenen in dit nummer), worden ze in andere centra (o.a. Gent) aangevat.

De zorgenstaking, die op 21 december jl. is aangevat, houdt niet alleen praktiserende artsen, tandartsen en apothekers bezig, maar de problematiek houdt ook de studenten bezig. In dit nummer het standpunt van de Farmacie-studenten m. b. t. de problemen van de apothekers in de programmawet en een visie op het artsenconflict vanuit de Palijfjredaktie.

En wat hangt ons nog boven het hoofd? De Veto-kollega van Gent, "Schamper" bracht voor de Kerstavakantie een nota uit over de - al lang hangende - wijziging in de academische graden. Veto ging hierover ook aan 't zoeken en brengt in een eerste bijdrage toelichting op deze omstrede kwestie.

Tenslotte er even op wijzen dat Veto, wat de volgende edities betreft, zich aan de planning zal houden. Nummer 8 komt uit op 28 januari; kopij voor nummer 9 wordt verwacht tegen 25 januari, materiaal voor "aktivitips" tegen 1 februari e.k.

SPOORPROCES

Vorig academiejaar werd tijdens een anti-10.000-aktie op 20 maart '79 plots spontaan opgeroepen de sporen van het station te Leuven te bezetten om zo de aktie meer (pers-)ruikbaarheid te geven. Een vijftigtal mensen drong daarop het station binnen om effectief deel te nemen aan de bezetting. Sporen 1 en 2 werden geblokkeerd. Een trein met bedevaarders werd plusminus zeven minuten opgehouden (Gelukkig is dit nog geen Moslimland). Twee andere treinen moesten worden omgeleid langs een naburig spoor (0 ramp). Er werd absoluut geen schade aangericht. Een vreedzame bezetting dus, zoals ons aller vriendje Gendebien er op 2 oktober ll. ook één heeft uitgevoerd, zelfs onder rijks-wachtbegeleiding!

GERECHTIGHEID IS GESCHIED(ENIS)

Nu goed.'s Staats huurlingen-ordehandhavers (Ordnung muss sein) werden erbij geroepen, en acht studenten werden opgepakt, waarvan er drie effectief "herkend" werden door de stationschef. Via Mysterieuze getuigenissen en onbestaande (?) foto's (die niet in het dossier zitten) werden nog drie studenten erbij gelapt (kwestie van ook de

vermeende koplopers van de aktie eens iets te lappen, hee). Kortom: in alle eksamenstijdten van vorig academiejaar eens lastig gevallen, en nu dus voor de voorzitter van de inkwisitie. Degenen die er aanwezig waren hebben weer eens een staaltje gerechtigheid kunnen beleven, waar ze hopelijk bij

vervolg: p.2

RAAD VOOR STUDENTENVOOR- ZIENINGEN: ALS ER MEER UITGA- VEN DAN INKOMSTEN ZIJN

Het is er dan toch van gekomen - jammer genoeg: de begroting van de sociale sektor voor de Leuvense studenten, nl. die van de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS), is deficitair. Aanvankelijk was er voor 1980 nog een reserve van 7,5 miljoen voorzien, maar dit werd teniet gedaan door allerlei oorzaken; de Alma moest meer worden gesubsidieerd (o.a. door hogere grondstof- en energieprijzen en hogere personeelskosten door de invoering van de 38-urenweek) en sommige andere posten in de begroting moesten hoger worden begroot.

Wat betekent dat, uitgedrukt in cijfers?

BRONNEN

Vooreerst: vanwaar haalt de RvS het geld dat ze verdeelt over de vele geledingen van de sociale sektor?

Om enig idee te geven van de omvang en belang van die sociale sektor, en om je erop te wijzen hoe die je dagelijks leven als student in Leuven beïnvloedt, geven een kleine (onvollledige) opsomming.

Vanuit de RvS worden betaald - of minstens gesubsidieerd: de vzw Alma (Alma I, II, III, Sedes, restaurant Pauskollege...), de universitaire residenties (Meisjescentrum, Terbank, Torr... Justus Lipsius...), de dienst Studentenvoorzieningen in de Bogaardenstraat 1 (Huisvestings-, Medische, Sociale, Jobdienst, Juridisch Advies...), de Algemene Studentenraad (centraal - waaronder dit blad - en de raden ISOL, Kultur-, Kring-, Sociale en Sportraad) Heel wat dus.

Het geld hiervoor komt voor ca. 65% van de staat (137,3 miljoen) en ca. 32% van eigen inkomsten (67,6 miljoen). De rest komt van inkomsten via de universiteit (+ 2,5 miljoen) en intresten (1,2 miljoen). Samen goed voor de som van 208.642.500 fr Da's een heel pak geld zou je zeggen.

Ja, maar blijkbaar niet genoeg, want uit de uiteindelijke begroting voor 1980 bleek dat de RvS, om de studentenvoorzieningen in Leuven op het peil te houden dat ze in '79 hadden, 212.851.500 fr nodig heeft, wat betekent dat er een tekort is van 4.209.000 fr.

TEKORT

Onmiddellijk rijst de vraag: waar moet dat bijkomende geld vandaan komen?

En hier beginnen natuurlijk de moeilijkheden.

Van bijzonder belang voor jou is natuurlijk: welk standpunt Sociale Raad - die tenslotte toch bestaat uit je vertegenwoordigers voor de sociale sektor, nl. de sociaal afgevaardigden van elke fakulteitskring - binnen de RvS tot nu toe heeft verdedigd.

(Ter herinnering: de RvS bestaat uit 5 vertegenwoordigers van het academisch personeel, 5 deskundigen - personeelsleden van de sociale sektor - en 5 studentenvertegenwoordigers vanuit Sociale Raad.)

Wat zijn nu de mogelijkheden waaruit Sociale Raad kon kiezen om het tekort aan te vullen. Teoretisch zijn er veel, maar ze hebben zeker niet allemaal gunstige gevolgen.

In grote lijnen komt het hier op neer.

1 Ofwel tracht de RvS "op eigen kracht

ten" het geld te vinden, door ofwel te besparen, ofwel de eigen inkomsten te vermeerderen.

Ofwel tracht de RvS het geld bij een andere instantie te halen: een privé-instelling, of de staat. Wat de eerste mogelijkheid - besparen - betreft, geloof ik niet dat er iemand is binnen de RvS die dit nog mogelijk acht, tenminste niet om de gewenste som bijeen te krijgen, als men de sociale voorzieningen voor de studenten - die tegelijkertijd toch de demokratisering van het onderwijs dienen te bevorderen - op het peil van 1979 wil houden. En dat is toch de bedoeling, meer nog: men zou ze nog moeten trachten te verbeteren.

Aanvankelijk werden in de RvS voorstellen onderzocht om bijvoorbeeld de diensten van de Alma's met een kwartier in te perken, of de zondagsdiensten af te schaffen, maar ze werden al gauw afgewezen wegens het ongunstig effect dat eruit zou voortvloeien.

Kan de RvS dan niet de eigen inkomsten verhogen?

Technisch zeker. Door bv. per prestatie in de Sociale, Medische, Juridische... dienst een vergoeding te vragen. Maar dit zou totaal afbreuk doen aan het zo verdedigde principe van gratis verstrekking van hulp en diensten en de minstbevoelden zouden hier het grootste slachtoffer van zijn. Iets dergelijks is natuurlijk onaanvaardbaar voor verdedigers van sociale rechtvaardigheid en dus ook voor Sociale Raad die als doelstelling heeft: het bevorderen van een democratisch onderwijs in een democratische maatschappij.

Zou de Alma dan de maaltijdprijzen niet kunnen verhogen? Dat is toch al in 2, 3 jaar niet meer gebeurd en ondertussen is de indeks toch ook omhoog gegaan.

In tegenstelling met de daarnet ge-

vervolg: p.2

een of andere kritische beoordeling van de staatsstructuren met genoegzomen ooms zullen aan terugdenken. Twee advocaten zouden pleiten. Een er van moest echter naar 't buitenland op de datum van de verschijning. De andere advocaat was nog maar korte tijd bezig met het dossier (feestdagen weet je wel), zodat hij dat nog onvolledig kende om de zaak alleen aan te kunnen. Dus was er op voorhand uitstel aangevraagd, in 't belang van de beklagden.

Ho maar! De voorzitter zag er nu blijkbaar eens een prima gelegenheid in om de studenten (met een door omstandigheden kreupel verdediging dus) de ketens aan de schenen te kunnen slaan. "De zitting gaat door", zo wond hij zich op. De argumenten van de verdediging werden breed ter zijde gevaagd met een boze geste. De voorzitter vond dat dat in het voordeel van de beklagden is" (tiens!), "omdat bij uitstel de zaak oneindig kan verdaagd worden door cursus, partieleks, eksamens, enz., alhoewel duidelijk bleek dat dit niet zo was. Ook het openbaar ministerie deed een duit in het zakje: "Mijnheer de voorzitter, ik heb redenen om het proces nu te laten doorgaan, die ik pas kan vermelden als de zaak behandeld wordt. "Iets dwazers kon hij blijkbaar niet vinden. Nooit nog iets gehoord van zijn mysterieuze "redenen"! Voorzitter stond wel toe dat de advocaat de toestand met de verdachten (wij dus, snappie?) zou bespreken.

En dan komt de show. We worden weer voorgeroepen: hetzelfde spelletje van weg of niet uitstellen, ditmaal met meer beweging aandrang van de advocaat. Voorzitter aarzeld. Maar daar is de redding: dhr. OP. Ministerie doet zijn mond weer eens open. Hij dreigt: "Ik dring erop aan, mijnheer de voorzitter! Nu wordt de strijd tussen goed en kwaad geweten beslecht in het voordeel van dat laatste. De zaak gaat toch door. Voorzitter heeft lak aan een verzoek van een advocaat van een bepaald comité en die bepaalde brochures uitgeeft." Een strijd tussen de politieke opvattingen van Voorzitter dus en die van onze advocaat. En wij waren de inzet, tot ontsteltenis van onze advocaat, de toeschouwers, en onszelf. Maar we zijn erop voorzien. Wij brengen ook ons geschut in stelling. "Dan zijn wij genoodzaakt verstek te geven, mijnheer de voorzitter." En met de neus in de lucht draait onze advocaat de voorzitter de rug toe, en verlaat waardig de zitting. Daar wij van mening zijn dat onze rug ook mag gezien worden, vooral de mijne dus, draaien we die ook naar dhr. voorzitter en met iets minder waardigheid, maar daarentegen met iets meer tumult dan onze hoofdman, verdwijnen we eveneens uit protest en de zaal. Behalve één student, die een CVP-senator als advocaat heeft (maar toch werd vrijgesproken). Deze pleit gedurende twee minuten: zijn cliënt is onschuldig, want dat staat op zijn gezicht te lezen, alleen is dat gezicht bedekt door een baard, en dat is dan meteen de enige reden waarom zijn cliënt werd opgepakt (knap gezien). V. Oorzitter trok zich terug om te beraadslagen (geeuw). Tussen haakjes, bij iedere blijde intrede van de voorzitter dien je rechte te staan (woordspeling?). Iedereen véért recht; slechts één enkele eenzame dissidente beklagde is niet zo gek

noemde mogelijkheden, leeft dit voorstel wel binnen de RvS. Omade gewenste 4,2 miljoen langs deze weg bijeen te krijgen zou men in de veronderstelling althans dat het aantal Alma-bezoekers hetzelfde zou blijven (betwifelbaar) - de prijs voor een Almaticket van 54 op 60 fr moeten brengen. Geen enkel lid van de RvS denkt eraan dit te doen, en zeker niet van vandaag op morgen. De verdedigers van prijsverhoging willen dan ook een kleinere, liefst graduele verhoging, bv. nu 1 fr. en op het einde van het jaar 2 fr. Het voordeel, zeggen ze, ligt in het geleidelijke van de maatregel, want ze zijn ervan overtuigd dat we op zekere dag wel een prijsverhoging van een Almaticket zouden moeten doorvoeren, maar dan ineens een grote met als gevolg minder cliënteel en bijgevolg weer minder inkomsten.

Deze pragmatische bedrijfs-ekonomische redenering wordt in de RvS niet gevolgd door ... H. Servotte, ons aller vice-rector en voorzitter van de RvS. We mogen veronderstellen dat hij, zeker in deze zaak, ook de spreekbuis is van de Raad van Beheer van de KULeuven (het hoogste beheersorgaan van de unief, waar bijgevolg geen studenten in zetelen). Zij die heren van de Raad van Beheer dan plots zo sociaalvoelend geworden? Zeker niet. Maar wel is het zo dat dit jaar - voor het eerst sinds lang - het aantal inschrijvingen aan de KULeuven is afgenomen en dat anderzijds in Antwerpen een bepaalde unief op burlieke wijze studenten ronselt door juist met enorm lage voedselprijzen te zwaaien. Een verhoging van de maaltijdprijzen in Leuven zou dus de concurrentiepositie van de KULeuven verslechteren, en zo iets wil de Raad van Beheer niet...

De sociaal afgevaardigden interesseert dit natuurlijk geen bal, maar dat neemt niet weg dat ze evenzeer tegen prijsverhogingen in de Alma zijn, en wel om volgende redenen. Afgezien van het feit dat een gedeeltelijke prijsverhoging slechts een gedeeltelijke oplossing zou bieden voor het tekort op de begroting van de RvS, is het principe onaantvaardbaar dat de prijzen in de Alma, die zo goedkoop mogelijk dienen te zijn om het voor studenten uit de minderbevoegde klassen mogelijk te maken de week rond te komen aan de unief, verhoogd zou worden, om gelijk welke reden. Het argument van een indeksatie gaat dus niet op. Zo goedkoop mogelijk, maar aan de indekse gekoppelde prijzen zijn principiële nonsens en moeten als dusdanig afgewezen worden.

PATRIMONIUM

Wat blijft er dan nog over? Geld halen "op een ander". Dit vindt ook de akademische overheid, en bij monde van vice-rector Servotte verdedigt zij het standpunt dat de RvS bij het indienen van haar begroting bij de Raad van Beheer van de unief, er de vraag aan moet koppelen het deficit bij te passen met gelden uit de bezittingen van de KULeuven (een privé-instelling dus).

Eerst even een technische kwestie uitleggen. Aan de unief zijn er 3 geldpotten: 1. de pot voor onderwijs en aanverwanten, beheerd door de Akademische Raad; 2. de pot voor de sociale sek-

en blijft spottend zitten (héhéhé). Dan de uitspraak (bij verstek): drie minimumstraffen: de studenten die bekend hadden; nrs. 4,5 en 6: 2000 F of acht dagen met uitstel van twee jaar en voor nr. 6 daar nog eens bij: één maand (4000 F) met drie jaar uitstel wegens "verboden wapendracht". Nrs. 7-11 werden vrijgesproken wegens gebrek aan bewijzen (en al die anderen dan?). Alles te samen, als je aanvaardt dat de versoemde betichtten schuldig waren, zijn dat redelijk lichte straffen, ook voor nr. 6. Maar natuurlijk, geen kat die de schuld kan bewijzen. Moraal dus, laat je veroordelen bij verstek, dat komt acht kansen op elf goed uit. Als we de hele reeks processen nu eens voor ogen houden, dan zien we dat, alhoewel een hele boel mensen met een al dan niet rechtmatig strafregister zitten (een gekamofleerd

tor, beheerd door de RvS; van de eerste pot kan geen frank naar de tweede overgedragen worden en omgekeerd. Tenslotte is er de derde geldpot, het zgn. "patrimonium", nl. de eigen bezittingen van de KULeuven opgesplitst in twee blokken: het zgn. "geaffekteerde patrimonium", nl. dat deel waarvan de bestemming bij Koninklijk Besluit is vastgelegd en het zgn. "niet-geaffekteerde patrimonium", waarmee de Raad van Beheer kan doen "wat hij wil". Een eventuele subsidie voor de RvS-begroting zou dus uit dit laatste deel van het patrimonium komen. Maar waaruit bestaat dit patrimonium eigenlijk?

Uit de inschrijvingsgelden, althans voor het grootste deel. De rest bestaat uit erfenissen, schenkingen e.d.

Wat zijn nu de mogelijke gevolgen van een beslissing in die richting?

Aanvankelijk was ook de Sociale Raad geneigd een dergelijk voorstel te steunen, en bij vele sociaal afgevaardigden leefde de idee dat de gelden van het patrimonium beter aan de sociale sektor dan aan eventuele prestige-projecten konden besteed worden.

Geleidelijk aan werden echter de nadelen duidelijker en kon het voordeel er volgens Sociale Raad niet meer tegen opwegen. Omdat het ook duidelijk werd dat de gevolgen te weinig bediscussieerd waren in de RvS-vergadering van 30 november '79, vroeg Sociale Raad een hervatting van de discussie. Die kwam er op 21 december '79.

Bij ons standpunt dat in een nota aan alle RvS-leden werd overgemaakt, maakten we het louter theoretische onderscheid tussen het aanwenden van dat deel van de gelden van het patrimonium dat uit de inschrijvingsgelden, en dat deel dat er niet uit komt. Geld heeft immers geen naam, maar om de argumentatie duidelijker te maken, was dit wel interessant. Ik citeer hier dat standpunt.

ONS STANDPUNT

"a. Van het aanwenden van de inschrijvingsgelden (verhoogd of niet) voor de subsidiëring van de sociale sektor kan geen sprake zijn. Hoewel wij naar onze mening hieromtrent altijd duidelijk geweest zijn hebben sommigen ons blijkbaar niet goed begrepen. Het gaat niet op dat individuele studenten (of hun ouders) moeten opdraaien voor de financiering van een sociale sektor die het mogelijk moet maken dat ieder lid van de gemeenschap, ongeacht zijn of haar financiële toestand, minstens materieel in de mogelijkheid verkeert zich te vormen met een universitaire of hogere schoolopleiding. Deze gemeenschap, die de voordelen van de menselijke ontwikkeling rechtvaardig moet verdelen over al haar leden (bv. aan de hand van een aangepast belastingstelsel), moet derhalve deze mogelijkheid tot universitaire vorming vrijwaren en zodanig verbeteren, en concreet gezien de sociale sektor aan de unief (maar ook elders) in haar geheel financieren. Een gemeenschap die haar verantwoordelijkheid hier niet opneemt, laat sommige van haar leden individueel opdraaien voor haar tekortkomingen, in de zin van "wie verbruikt, betaalt", of met andere woorden: "wie niet kan betalen verbruikt niet". Dit heeft niets meer te maken met sociale rechtvaardigheid!!!

beroevalsverbod?), er blijkbaar niet de allerzwaarste straffen werden uitgesproken. Dat kan alleen maar verklaard worden door het massale studentenprotest tegen de processen en de vaak massale aanwezigheid op de zittingen. Je ziet dus wel wat je vermog! Vooral in naam van alle vrijgesprokenen wil ik jullie daarvoor danken! Ook houd ik eraan persoonlijk François Van Orshoven te bedanken (BOB-Leuven-studentenzaken), die steeds met een of andere discipel trouw de zittingen kwam opluisteren (afluisteren?), en die ook zo'n sympathieke belangstelling aan de dag legt voor de betogingen. Ha(r)telijk dank daarvoor dus! En dan ook nog de advocaten: zij pleiten voor ons aan minimumkosten, hielden schitterende pleidooien, en verdienen daarvoor ruimschoots dank van alle beklagden. Maar vergeet niet, het is nog niet

En wanneer in ons geval, wat te verwachten is, het begrotingstekort van Studentenvoorzieningen steeds toeneemt, zou een steeds groter bedrag van de inschrijvingsgelden moeten aangesproken worden. Daarbij staat het reële gevaar dat de staat nog meer neiging gaat vertonen minder subsidies uit te keren, zodat meer geld uit de individuele inschrijvingsgelden zal moeten genomen worden, wil men de sociale sektor enigszins op peil houden. Op een dag komt men dan voor de (voor studenten totaal absurde) keuze te staan: de inschrijvingsgelden verhogen om de sociale sektor te betalen ofwel deze laten kapot gaan... Met beslissingen in die richting zullen wij ons nooit ofte noot kunnen veroorloven.

b. Maar ook de eventuele uitdrukkelijke beslissing het onstane begrotingstekort aan te vullen met gelden uit het patrimonium die niet afkomstig zijn van de inschrijvingsgelden, lijkt ons al bij al niet erg gelukkig. Zij maakt immers de sociale sektor voor de Leuvense Studenten, die integraal door de Staat moet gefinancierd worden, gedeeltelijk afhankelijk van een privé-instelling, i.c. de KUL. Gezien de bestendigheid van deze toestand zal het aandeel van deze instelling steeds groter worden met als onvermijdelijk gevolg dat de - toch beperkte - onafhankelijkheid van de RvS inzake beleid nog ingekrompen zal worden door steeds meer bemoeiingen van de Raad van Beheer van de KUL. Ook dit lijkt ons, bij nadere beschouwing, onaanvaardbaar."

DE STAAT

De enige mogelijkheid om het begrotingstekort van de RvS aan te vullen, die Sociale Raad als de goede oplossing verdedigt, is dat de Staat, de gemeenschap, haar verantwoordelijkheid opneemt en tekorten als deze bijpast.

Tot dit inzicht en de beslissing tot verdediging van dit voorstel, kon de algemene vergadering van Sociale Raad slechts komen vanuit het besef dat in onze maatschappij en in deze zgn. tijd van crisis, waar "iedereen de buikriem wat harder moet aanspannen" bepaalde groepen bestaan waarvoor deze regel niet geldt; dat deze niet zo talrijke, maar wel machtige en rijke groep er op de een of andere manier moet toe aangezet worden proportioneel haar bijdrage te leveren en dat dat de enige manier is om krisissen, zoals deze van het begrotingstekort van de RvS, een rechtvaardige en duurzame oplossing te geven.

K.M.

afgelopen! De processen in Gent beginnen pas en een aantal mensen van "de onzen" heeft al beroep aangetekend tegen de vonnissen. Hopelijk blijf je de zaak op de voet volgen! So long,

B.H., een verdachte.

KOMEDIE IN DRIE BEDRIJVEN

Voor de korrektionele rechtbank te Leuven werd op 28 december de zoveelste komedie gespeeld in de reeks van studentprocessen. Elf studenten, die ervan verdacht werden op 20 maart '79 sporen bezet te hebben in het station te Leuven, moesten op deze zalige vakantiedag verschijnen. De datum was erg ongelukkig gekozen. Het

VAN AKADEMISCH NAAR SYSTEMATISCH? (I)

Zowat 2 maanden na de Vlaamse rektoren en de meeste dekanen, zijn studenten eerder toevallig op de hoogte geraakt van een belangrijk ontwerp van wetswijziging. Het ontwerp heeft betrekking op de toekenning van de academische graden en op het programma van de universitaire examens. Het heeft implicaties op de diploma's, de studieduur, de studiedruk, het eksamensysteem, de tewerkstelling. Deze kwesties zijn ons inziens te belangrijk om zo maar boven onze hoofden te laten behandelen. Veel eerder dan een formele analyse van de wettekst, willen we de ingreep zelf in een breder kader plaatsen. Voor wie de wettekst wil raadplegen, die kan terecht bij de kringafgevaardigde zijn zijn bring of op Kringraad.

A. DE OPLEIDING WORDT AANGEPAST AAN DE MAATSCHAPPELIJKE NODEN

ONVERNIGBARE DOELSTELLINGEN

Reeds geruime tijd is een overaanbod aan leerstof één van de belangrijkste verworvenheden in de studentebeweging. De overbelasting, de te grote studiedruk, de oppervlakkige middelmatigheid bij het studiewerk zijn al lang geen randverschijnselen meer. Weinig studenten en vermoedelijk ook niet zoveel professoren zijn gelukkig met deze situatie.

Niettemin worden totnogtoe nergens beleidsopties genomen die de oorzaken van dit fenomeen ten gronde aanpakken. Om diverse redenen gebeurt veeleer het omgekeerde.

In de eerste jaren geldt iemands capaciteit om grote hoeveelheden stof te verwerken zelfs als belangrijkste selektiekriterium. Maar ook in de hogere jaren is het uitdeinen van de stof eerder regel dan uitzondering.

Eén van de oorzaken is het ontbreken van duidelijke leerdoelstellingen, zowel voor de vakken als voor de grote lijnen. Is het nu de bedoeling om in specifieke disciplines specialisten te vormen of gaat het om een diepgaande algemene vorming?

Het antwoord op deze vraag is niet te vinden op onderwijscommissies of fakulteitsraden.

Slachtoffer van deze onbeslistheid en chaos is de student.

POLYVALENTIE OF AMBIVALENTIE?

Reeds in zijn rapport van '76 pleit de Nationale Raad voor Wetenschapsbeleid (NRWB) voor een nieuwe universitaire strategie. Het toenemend aantal studenten en de meer gedifferentieerde behoeften vergen een wijziging in het beleid.

"Alle vakgebieden worden gekonfronteerd met een informatie-explosie en een versnelde slijtage van de kennis." "Bovendien hebben tal van beroepen een beroepsinhoud die niet aan de unief onderzocht wordt, maar een brede algemene basisvorming vergen."

"Een brede polyvalente basisvorming is daarom de meest efficiënte opleiding geworden en vormt stellig het beste paspoort voor de toekomst."

In de eerste cyclus (kandidaturen) moet de klemtoon daarom vooral liggen op het leren leren en verwerven van de basisprincipes van het wetenschappelijk onderzoek. Het functionele denken moet primeren op het assimileren van parate kennis.

In de tweede cyclus (licenties, ingenieurs, doktoraten) begint de e-

vervolg van p.2

was de bedoeling geweest zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan de zaak te geven. Tijdens de drukke kerst- en nieuwjaarsdagen zijn er weinig studenten in Leuven en men had dus de mogelijkheid het proces praktisch achter gesloten deuren te laten verlopen. Gelukkig kwamen er nog een 15-tal fanatiekelingen aangedraafd om hun solidariteit te betuigen. Drie beklagden waren afwezig. Eén lag in het hospitaal en twee anderen hadden misschien besloten hun verlofdagen voor interessantere activiteiten te gebruiken. Meester Van der Velpen, die met de dossiers het meest vertrouwd was, had zich van tevoren verontschuldigd en was vertrokken naar Polen om getuige te zijn bij een huwelijk. In een vroegere vergadering met de advocaat hadden de studenten dus besloten uitsluitend te vragen voor het proces, omdat het anders teveel in hun nadeel zou verlopen. De advocaat die de zaak nu in handen had gekregen, had een aanvraag tot uitstel ingediend. De meesten waren er al zeker van dat de voorzitter akkoord zou gaan. De verwonde-

gelijke vakspecialisatie. De tweede cyclus heeft een ambivalent karakter. De meerderheid van de studenten worden voorbereid op de beroepspraktijk en een minderheid op de vorming van versiers.

Toch pleit men voor een eenvormige opleiding die de studenten ontvankelijk maakt voor speurwerk ofte "research-minded" maakt. Tenslotte is er de derde cyclus die nauw verbonden blijft met het wetenschappelijk onderzoek. Het gebrek aan structuur en begeleiding wordt betreurd.

De wetswijziging die wordt voorgesteld voorziet nu precies in de wettelijke erkenning van deze derde cyclus.

3° CYKLUS: MEER SPECIALISTEN, MEER POLYVALENTE KADERS

Mensen staat de deur open voor de organisatie van specialistische programma's.

Konkreet betekent dit dat twee nieuwe wettelijke graden worden ingevoerd. Deze van speciale licentiaat en deze van doktor.

De eerste omvat een programma van minimum 1 jaar en ligt in het verlengde van de bestaande opleiding. Een aantal fakulteiten organiseren al dergelijke programma's, denken we maar aan de "speciale licentie in het milieubeheer", "in de computerwetenschappen", enz.

Vele professoren zullen deze wettelijke mogelijkheid wat graag aangrijpen om nu eens eindelijk "grondlich" uit te werken waar ze dag aan dag onderzoek over voeren.

Naast de speciale licenties blijven de doktoraten gehandhaafd, ze worden zelfs veralgemeend. Na minimum 3 jaar krijg je een dok-

ring was des te groter toen een hevige discussie ontstond tussen de advocaat en de voorzitter die vond dat het wél in het belang van de beklagden was, de rechtszaak te laten doorgaan. Toen de voorzitter uiteindelijk begon te twijfelen, zocht hij steun bij de procureur. Deze was de hevigste tegenstander van het uitstel voor het proces. Hij danste blijkbaar naar de pijpen van 'hogerhand' en begon te knoeien met uitvluchten en opsommingen van data waarop het proces zeker niet zou kunnen doorgaan. Zelfs haalde hij een soort boekje te voorschijn waarmee hij waarschijnlijk trachtte de advocaat en de studenten te bezweren. Gevolg was dat de voorzitter definitief besloot het proces te laten doorgaan. Verontwaardigd verlieten de studenten en de advocaat de zaal.

In het tweede bedrijf van de klucht mocht de advocaat nog eens proberen de voorzitter te overtuigen. In februari bleek geen van de studenten examens te hebben en dus werd februari voorgesteld. De voorzitter hield blijkbaar niet van deze maand, want

toraat als je een proefschrift indient en openbaar verdedigd. Dit proefschrift wordt een voorwaarde voor het behalen van een dokortitel, in zoverre dat zelfs de geneeskundige doktoraten naar de derde cyclus worden verwezen. De 7-jarige opleiding voert nu naar de titel van arts; de wettelijke gevolgen verbonden aan de vroegere graad van dokter, blijven gelden voor de graad van arts.

HERVORMINGEN KOSTEN GELD

Het hoger onderwijs beter structureren en aanpassen zal natuurlijk niet goedkoop zijn. Denk maar aan de leeropdrachten in de bijzondere licenties en de omkadering voor het stijgend aantal doktorerenden. Daarom moet er links en recht ook wat gesnoeid worden. Studieduurvermindering lijkt daarvoor het aangewezen middel. Voor een drietal richtingen heeft dit consequenties.

De opleiding tot handelsingenieur, licentiaat in de rechten, psycholoog of pedagoog en tot farmaceut worden op 4 jaar gebracht. (De

Voor de voor de buitenstaander spreekwoordelijke moeilijkheidsgraad wordt even doorgeprikt. Omdat de stof weinig toegankelijk is omwille van het taalgebruik en de bruuske en onsamenhangende aanpak der problemen, daarom is haar intrinsieke moeilijkheid nog niet zo groot. Op dit terrein, waar nog paardenwerk te verrichten is, voorziet de huidige wetswijziging geen voorstellen! Een doktoraats-titel wordt nu wel verplicht voor lesgeven aan de unief, maar dit garandeert geen didactische scholing. In Zweden zijn er regelmatig interuniversitaire studieweekenden en recyclylagecykli voor universiteitsdocenten. Daarvan valt hier nog weinig te bespreken.

TIJDSLIMIETEN

Om pas vermelde reden, maar ook omdat voor iedereen gelijk geldende tijdslimieten werden opgelegd, is het verkiept het al dan niet slagen van iemand als criterium voor zijn/har geschiktheid aan te wenden. De NRW zegt dat op een bepaald gebied de aanleersnelheid, grofweg,

	GRAAD	SCHEMA	TIJDSLIMIETEN	DUUR
		BENAMING		
1° CYKLUS	kandidaat	zoals nu		2 jaar arts: 3 jaar
2° CYKLUS	licentiaat burgerlijk ir.	(Toegepaste Wet. Landbouwwetensch.)		2 jaar
				3 jaar
			apotheker	3 jaar
			arts	4 jaar
			dierenarts	3 jaar
	tandarts		3 jaar	
	aggregaat Hoger Sekundair Onderwijs	zoals nu		synchroon met andere
3° CYKLUS	speciaal licentiaat dokter	zoals nu + voor uitbreiding vatbaar		min. 1 jaar
				min. 3 jaar

staking van de apothekers o.l.v. de Algemene Farmaceutische Bond heeft het gevaar dat de Farma-studenten tijdelijk gekerd, maar voor de overige studierichtingen blijft het voorstel geldig.)

Een studieduurverlenging voor wie wettelijk als specialist wil erkend worden en een korting voor sommige algemeen vormende opleidingen, dat zijn de rekonversieplannen om het universitair bedrijf beter af te stemmen op de behoeften van de markt. Maar ook aan het inwendige valt nog te sleutelen!

B. INTERN RENDEMENT VAN HET ONDERWIJS

Reeds in 1976 stelt de NRW inzake universitaire pedagogiek volgende diagnose: "een groot aantal zakkende studenten, ontoereikende benutting van het talent der docenten, onderbenutting van de uitrusting, onvoldoende evaluatie van het onderwijsgebeuren". Deze wetenschappers en bedrijfsmensen geven dus 4 plaatsen aan in de onderwijsorganisatie die voor verbetering vatbaar zijn.

DIDAKTISCH-PEDAGOGISCHE VORMING VAN DOCENTEN

hij weigerde het voorstel te overdenken. Hierop verliet iedereen weer de zaal en maakte zich klaar voor het derde bedrijf: de veroordeling. Buiten werd er wat over en weer gepraat en er werd gedacht om tegen de uitspraak in verzet te gaan. Toen de voorzitter terug in de zaal kwam, was de voormiddag al voorbij. De veroordelingen werden afgelezen en er werden enkele vriespraken tussen gegooid om iedereen zoetjes te houden. Acht dagen voorwaardelijke celstraf en een boete van 2.000 F. is echter een grote straf voor drie mensen waar men bijna geen bewijzen tegen heeft. Trouwens is niet elke straf teveel voor iemand die voor zijn rechten opkomt? Als de studenten in verzet gaan tegen de uitspraak, rekenen ze op meer steun van buitenaf, zodat het weer geen komedie wordt en de rechtbank willekeurige vonnissen kan uitspreken. We rekenen op jullie.

I.P., een van de beklagden.

naargelang het individu, kan variëren van 1 tot 5.

Op dat stuk zijn wel wijzigingen voorzien. Voor de eerste en tweede cyclus worden alle wettelijke drempels weggevoerd voor het invoeren van een creditpuntensysteem. Binnen de grenzen van een minimum en maximumstudieduur per cyclus kan je voortaan getuigschriften behalen voor vaste onderdelen van programma's. Deze studiepakketten zullen bij K.B. vastgelegd worden; je kan er hoogstens viermaal examens over afleggen.

In bijgaand schema zie je de minimum studieduren vermeld. De maximumstudieduur vind je door de minimumduur te verduubelen. Er is één uitzondering, nl. voor die studenten van de eerste cyclus die van studierichting veranderen; zij mogen de maximumstudieduur voor hun kandidaturen met 1 jaar verlengen.

Een begrip als "bissen" verdwijnt in dit geval en "vrijstellingen" krijgen een bredere inhoud - ze zijn alleszins overdraagbaar binnen eenzelfde cyclus, m.a.w. het worden "creditpunten". Het aantal zittijden zal natuurlijk bepalend zijn voor de mate waarin het evaluatiesysteem geïndividualiseerd wordt. Dit zal denkkelijk verschillen van unief tot unief.

BESLUIT

De Staat, en meer bepaald het kabinet van Onderwijs, wil het universitair onderwijs efficiënter uitbouwen en beter aanpassen aan de moderne industriële samenleving.

Daartoe voorziet ze de wettelijke mogelijkheid om de structuur van het universitair onderwijs te differentiëren en een derde cyclus uit te bouwen.

Tevens staan alle poorten open voor het verhogen van het intern rendement. Hoe de uitvoerende macht haar beleid zal trachten op te leggen, welke bevoegdheden ze zich zal trachten aan te meten om de "akademische vrijheid" aan banden te leggen, verneem je in volgende Veto.

TOEMAATJE

Intussen hebben we toch wel enkele bedenkingen in petto op het gebied van de studiefinanciering en de tewerkstelling. Vooralsnog zijn er geen beurzen voorzien voor bissers; zal in het

vervolg: p.4

FARMA-STUDENTENBETOOGING: WAAROM?

TOTSTANDKOMING

Alvorens in het kort de problematiek ten gronde te schetsen, willen we eerst even het verloop van de democratische besluitvorming in de week voor de akte met u natrekken. In het weekeinde van 15-16 december schreef het dagelijks bestuur van Farmaceutica een volledig ekstra kringblaadje vol met degelijke en gekommentarieerde uitleg over de programmawet en haar gevolgen voor de farmacie. Dit blad (13 pagina's) werd maandagmorgen verspreid in alle farmaciejaren. 's Namiddags om 13.30u was er een plenumvergadering waarop onze praesis nog eens een korte synthese van de problematiek maakte en alle vragen en opmerkingen van de aanwezigen beantwoordde. Daarna besliste de algemene vergadering (180 aanwezigen) om op vrijdagdag 21 december tot staking over te gaan (geen enkele tegenstem). Dinsdagavond werd in Brussel de praktische kant van de vrijdagstaking en mogelijke akties besproken met delegaties van alle andere universiteiten. Besloten werd dat de Farmaciestudenten zich distancieerden van dokter Wijnen, maar zich wel voor de meeste apothekerseisen achter de Algemene Farmaceutische Bond schaarden. Die eisen namelijk, die ook voor de Farmaciestudenten evident waren, zonder verder in te gaan op de andere eisen, uit het praktische beroepsleven, waar zij nog geen ervaring over hebben.

EISEN

Die evidente eisen ten gronde zijn:

1. geen vermindering van de studieduur voor een apothekersopleiding van 5 tot 4 jaar. Wie dat beoogt wil de apotheker degraderen tot een simpele afleveraar van voorverpakte geneesmiddelen. Onze maatschappij zal echter in de toekomst steeds meer nood hebben aan een "specialist van het geneesmiddel" die elk afgeleverd medicament (zelfbereid of geprefabriceerd) begeleidt met zijn kennis over juist gebruik, nevenwerking, interacties en begeleidende voeding. Daartoe moet de apothekersopleiding ernstig verzaard worden met biochemie en farmakologische scheikunde en moet men eerder spreken van 6 jaar in plaats van 4.
2. het volledig nieuwe terugbetalingssysteem, dat door de regering werd voorgesteld, zit totaal fout. Het nieuwe plan deelt namelijk de geneesmiddelen in in een kleine groep "levensnoodzakelijke" (categorie A) en "dringende" (categorie B)

vervolg van p.3

nieuwe systeem enkel de minimumstudieduur voor betoelaging in aanmerking komen? En de derde cyclus: zijn er beurzen voorzien voor elke 3de-cyclusstudent? Hoe zit het met de inschrijvingsgelden? Wordt de 2de cyclus gedevalueerd, nu ook topspecialisten op de markt zullen geworpen worden? Of zijn er restriktieve toelatingsvoorwaarden? Zal de studiedruk afnemen in het credit-puntensysteem?

Nu je de grote lijnen en de geest van de hervormers kent, is het meer dan tijd ze kritisch te bevragen.

H.F.

medikamenten die respectievelijk gratis en zeer goedkoop zouden afgeleverd worden. Terwijl alle andere voor iedereen, ook gepensioneerden, weduwen en invaliden, gemiddeld vier- tot vijfmaal duurder zouden gaan kosten. Dit betekent gewoon de start van een arme-mensen en een rijke-mensen geneeskunde omdat voortaan de minder begoeden zich nog enkel de levensnoodzakelijke en dringende geneesmiddelen zullen kunnen veroorloven.

Wij denken eerder aan een systeem, waarin alleen de specialiteiten met een werkelijk therapeutische waarde zouden terugbetaald worden, maar dat die dan ook allemaal voor iedereen betaalbaar zouden blijven. De 800 miljoen besparing kan dan gevonden worden in een kleine algemene verhoging van het remgeld. Dit lijkt ons een veel sociale maatregel dan dat men een zeer groot pakket van de geneesmiddelen onbereikbaar zou maken voor een grote groep mensen.

3. de magistrale bereidingen (= zaken die de apotheker zelf maakt - meer dan 5000 per jaar per apoteek) zouden, wanneer de programmawet in zijn huidige vorm (1) wordt goedgekeurd, niet meer terugbetaald worden. Dit met de concrete bedoeling van ze duurder te maken dan de specialiteiten. Met als gevolg dat elke dokter geen magistrale bereidingen meer zal voorschrijven

cialiteiten. Met als gevolg dat de dokters geen magistrale bereidingen meer zullen voorschrijven. Gevolgen:

- a. de farmaceutische industrie zou een totaal monopolie krijgen.
- b. aangepaste geneesmiddelen, wat betreft samenstelling en dosering, voor elke patiënt persoonlijk vallen dan weg uit de geneeskunde. Enkele nog verpakkingen met gestandaardiseerde dosissen. Enkel nog verpakkingen waarbij velen ervan 60 tot 100 eenheden bevatten, terwijl de patiënt er maar 10 of 20 nodig heeft. Verder kosten 100 pillen aan de patiënt natuurlijk meer dan 20.
- c. men moet ook weten dat in 1978 een specialiteit gemiddeld 288,5 fr en een magistrale bereiding 147,6 fr kostte. Voor elke magistrale bereiding die wegvalt en vervangen wordt door een specialiteit zullen de ziekenkassen telkens 140 fr meer moeten bijdragen.
- d. zonder de magistrale bereidingen zullen assistenten en laboranten meer en meer overbodig worden in de apotheken.
- e. het groeiend kruideniersimago zal onze belangrijkste en noodzakelijke positie in de geneesmiddelenindustrie nog meer ondergraven.

De Farmaciestudenten oordeelden dan ook dat er ruimschoots zaken aan de orde waren, om hier met klem tegen te protesteren. Hetgeen we dus ook vrijdag 21 december hebben gedaan met o.a. een bezetting van het ministerie van Volksgezondheid, waar we onze bezorgdheid aan de pers en de politici hebben kunnen uitdrukken.

vice-praesis Farmaceutica, B.D.

(1) deze tekst werd op de redactie ingeleverd tijdens de kerstvakantie. In de tweede week van januari heeft de regering de artikels m.b.t. de farmacie aangepast in een "definitieve" vorm - nvd

REDAKTIE EN MEDEWERKERS

bert delang, an dewit, herman franco, bart humbeek, tom jacobs, jo lisaerde, marcel meeus, karel meganck, irmgard pas

maar vooral hij met een laag inkomen. Als enig geneesmiddel zie ik dat men zich van onder uit daarvan bewust wordt en men daartegen ingaat.

Palfijn-redaktie T.J.

EN DE DOKTER, HIJ STAAKTE VOORT

DE SAMENKOMST

Het was nachtans vies weer, die zaterdag. En zeker daar op het Rogierplein in Brussel: de wind kwam van alle kanten vanachter de buildings angeblazen. Wie zou hier willen zijn, zou je je afvragen. Als gauw bleek dat heel wat mensen hier wat zochten: voornamelijk dokters, apothekers en tandartsen.

Laten we ze even volgen. Aan de ingang van het Rogiercentrum staan mannen van de KWB pamfletten uit te delen "dat het niet verantwoord is dat in tijd van crisis de hogere inkomsten het meest reageren tegen besparing op hun inkomens". Een doktersvrouw neemt vóór mij een pamflet aan, ze over kijkt het en met bevende hand smijt ze het weg: "Ah, les flamingants" klaagt ze bij haar man.

Boven in de Da Vincizaal is onder-tussen al heel wat volk binnengekomen: veel welgezette heren en geschminkte dames in bontmanteel, maar ook jonge mannen met baarden. Vooraan staat een balkon, straks worden daar de toespraken gehouden. Aan de ene kant van het spreekgestoelte staat het kenteken van de "Association Pharmaceutique Belge", aan de andere zijde dat van de mannen van Wijnen. De zaal is onvoorstelbaar lang: 6.000 zitplaatsen zijn er, en al gauw moeten mensen in de zijbeuk staan omdat alles volzet is. Terwijl mannen van de veiligheidsdiensten de zaal onder controle houden met walkie-talkies, buiten staat een kordonne vechtklaretse rijkswachters, wordt de Staten-Generaal geopend door dr. M. De Kesel.

Maar dat is geen toespraak, dat is ophitserij!!! Perfekt tweetalig brult hij: "en gijle huisartsen, zult gij nog uw laatste vrijheid op offeren, ja?" "NEE!!!" roepen de ondertussen al, 7.000 mensen in de zaal. "En gijle specialisten, gij zijt de slaven van uw kliniek, of niet?" "JAAAA!!!"

Ik moet mijn reacties beheersen want ik lach spontaan, wat een aantal wantrouwende blikken in mijn richting oplevert. De Kesel eindigt zijn toespraak: "Mijnheer Califice!!! Wat doen wij met uw programmawet? DAT doen wij met de programmawet!!!", hij neemt wat papier, verscheurt het, smijt het de zaal in en verlaat kordaat zijn spreekgestoelte. Een geulder breekt los in de zaal, de artsen kunnen hun ontroering niet verbergen, want die toespraak raakte hun diepste gevoelens.

Jaja, De Kesel, wij kennen hem al van op een debat in Leuven, hij verklaarde dat hij als beginnende huisarts zo arm was dat hij zijn consultaties in de garage moest houden. En nu mag hij de Staten-Generaal inleiden.

Wanneer het juichen tempert, klinkt een neutrale stem: "Senator X van de Brusselse CIPIC belooft zijn volle steun aan de stakende artsen". Het enthousiasme laait weer op en de volgende spreker wordt aangekondigd. Als zijn toespraak gedaan is komt weer die neutrale stem: "Zou-juist ontvingen wij een telegram van de Ligue des Medecins Français (ofzo); ze heeft notie genomen van de problematiek die de Belgische artsen bedreigt en verklaart zich volledig solidaire met de strijd van zijn Belgische kollega's".

Als het zoveelste gejuich uitbarst besluit ik de zaal te verlaten: er is hier niets te leren, alleen veel om over te ergeren. Aan de ingang

hangt een verschrikkelijke geur: ik leid af dat een "kollega" van mij hier is geweest. Met een aantal mensen hadden we namelijk afgesproken enkele stinkombekes in de zaal achter te laten. Ik heb dat ook gedaan, maar niet genoeg. Beneden vind ik mijn vrienden: studenten, mensen van gezondheidskomitees, de KWB-ers. Ik sluit me bij hen aan en we roepen slogans tegen Wijnen en delen pamfletten uit. Soms vallen er harde klappen maar dat kennen we al van toen we drie jaar terug aan de Staten-Generaal van dokter Wijnen de ingang versperden, toen al getuigen sommige dokters van een levendige vechtlust.

PLAN CALIFICE

Waar gaat het om? Het RIZIV (Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) zat in 1979 met een tekort van 23,8 miljard. Het plan Califice bevat een aantal saneringsmaatregelen om hieraan tegemoet te komen. We kunnen ze opdelen in maatregelen die naar de patiënt toegaan en maatregelen die de zorgverstrekkers treffen. De patiënt zal meer remgeld (dat is het geld niet terugbetaald door de ziekenkas) mpen betalen voor het huisbezoek van de arts. Hij zal per dag hospitalisatie 125 fr uit eigen zak ekstra moeten betalen en ook de terugbetaling van de medicamenten wordt verlaagd. Bedoeling is dat hiermee de geneesmiddelenconsumptie zou verlaagd worden.

Als je weet dat die consumptie bepaald wordt door het voorschrijffdrag van de arts, dan begrijp je dat - doordat aan dit voorschrijven (invloed van farmaceutische firma's!!!) niet geraakt werd - de mensen gewoon meer uit eigen zak zullen moeten betalen voor medicijnen.

Tegenover deze en nog meer maatregelen staat de maatregel gericht naar de zorgverstrekkers; ze blinken uit in vaagheid.

Zo wil men 2 miljard besparen op het ereloon van de artsen door een indexering van de lonen in 1980 niet toe te laten. Dit flusterde men, en ziedaar: er was reeds een Staten-Generaal om een staking aan te kondigen. Een staking tegen indestop, tegen besparingen in de klinische biologie (men wilde hier 3,15 miljard besparen, maar hoé weet men niet), enz., maar niet tegen de maatregelen die de patiënt treffen!!!

De artsen slikken jaarlijks 500 miljard van het RIZIV. De sanering zou hier 6 miljard bedragen. Is dat zo'n groot offer dat men er de chantage van een zorgstaking moet voor inzetten? De algemene verontwaardiging is dan ook volledig redelijk en menig student en arts voelt hoe hier deontologische principes worden ge-laakt en heeft er weinig voor over nog kollegialiteit te voelen.

Maar ook de regering draagt schuld. Ten eerste is zij verantwoordelijk voor 2/3 van de put in het RIZIV daar zij haar bijdrage voor de niet-aktieve bevolking sinds 1974-1975 niet meer betaalt. Dat is nochtans wettelijk verplicht. Maar de regering heeft geen geld, zegt ze. Als je weet dat er de laatste jaren niet minder besteed is aan F-16, tanks en (verlichte) atomisnelwegen, dan vraag je je af welke prioriteiten ze stelt.

Ten tweede bestaat er geen gezondheidsbeleid in België. Suggesties daartoe vindt de regering nochtans in het rapport Petit, opgesteld in haar opdracht, in een onlangs verschenen studie, door een aantal professoren, over de eerst-lijnsgezondheidszorg. In deze studies staan waardevolle aanwijzingen hoe men aan de problemen van nu het hoofd zou kunnen bieden.

BEDENKING

Als je toekijkt hoe de artsen voor een kleinigheid bereid zijn hun patiënten alleen te laten door een staking, en hoe een regering alleen maar de oplossing ziet met saneringsmaatregelen die de sociale zekerheid aantasten, dan krijg je de griezellige indruk dat onze gezondheidszorg aan een ernstige aandoening lijdt. Een aandoening namelijk waarvan menige zieke het slachtoffer kan worden,